

18. Olympiade IVV/San Antonio, Texas

Nå har vi gjennomført vår 5 Olympiade i Texas, av alle steder. Vi spekulerte lenge på om vi skulle melde oss på Trondheim Turmarsjforening sin planlagte tur til OL i Texas. Dyrt var det, og turen ville ta ca 15 timer i fly, og opptil flere timers venting på flyplassene i København, Chicago til San Antonio, og samme ventetid og flytid tilbake, returen via Washington.

Vi var med i OL i Tyrkia, i Italia, Tyskland, Frankrike og nå skulle OL arrangeres i USA. Vi slo til, vi har ikke vært i USA før, og det ante oss at dette ville være vår mulighet til å komme *over there*, og her kommer en orientering om turen. Vi hadde med flere kanonfotografer, Willy Larsen tok masse flotte bilder med tekst som er lagt ut på siden til Trondheim Turmarsjforening, Facebook. Svein-Erik Næss tok også mange bilder.

En gruppe kom også fra Horten Marsjklubb, samt Jorunn Gundersen med Walter Svendsen fra Tromsø.

Den 17. februar samlet Trønderbataljonen på 19 personer seg på Værnes, ikke fritt for at enkelte hadde sommerfugler i magen. Det var meldt kraftig vind i Midt-Norge, og vi ble anmodet om å sitte fastspent i setene på veg sørover. Turbulens ble det, men ikke så ille som fryktet. Det ble noen timers ventetid på flyplassen i København. 9 timers flytid over Atlanterhavet til Chicago, 7 timers tidsforskjell fra gamlelandet. Så ventetid i Chicago, før siste etappe til San Antonio. Det var tog/bane på flyplassen der, en diger flyplass. Vi hadde en stor fordel av å være en gruppe som reiste sammen, noen kunne mer enn andre. Her må nevnes datter til Randi Eidsvaag fra Steinkjer, nemlig Laila Eidsvaag. Hun var reisevant og en kløpper til å orientere seg. Hjertelig takk til Laila, hun fant fram overalt. I Chicago måtte vi hente ut koffertene og videresende dem. I San Antonio var det mørkt, ikke spesielt varmt. Vi hadde buss til hotellet, bare lys å se i byen, vi gleda oss til morgendagen for å få en oversikt over hvor vi skulle tilbringe de neste 8 dagene. På hotellet var det kaldt, men vi hadde gode, store senger, og varmt ble det etterhvert. Det viste seg at 3 personer ikke fikk koffertene, fra vår gruppe var det leder Brit Isachsen, som fikk kofferten etter 3 dager, 2 fra Hortengruppa, de fikk koffertene sine etter et par dager.

Lørdag var det fortsatt kaldt, men det var vi forberedt på. Vi hadde sjekket Yr. San Antonio, og visste at etter et par dager ble det annen temperatur. Etter en langvarig frokost, ventetida var lengst. Merkelig mat forresten, vi bestilte fra en meny, men det vi fikk på tallerkenen var slett ikke det vi hadde forventa. En fra P.T.A. Tours, reiseselskapet kom med ol-materiell, sekker, skjorter, kart og medaljer.

Han viste oss veg til sentrum i byen, langs River Walk, som vi ble godt kjent med etterhvert. Det var en festival i byen, mye folk og stor festivitas. Det ble arrangert Rodeo en ukes tid i byen, vi var jo i cowboyland, men vi valgte å ikke bli med på den. For egen del tenker jeg det er dyreplageri, cowboyene tirra oksene med spyd, blodet rant osv. Usj.

Vi gikk til fortet: St. Alamo, der det sto et slag i 1836, mellom Mexico og Texas. Det var nå museum, med masse å få kjøpt. Ifølge historien ble Davy Crockett fra Tennessee drept der. Søndag var det registrering på et hotell i byen, vi gikk en runde før det var offisiell åpning av det 18 OL. 26 nasjoner

møtte med sine lands flagg, vi gikk i flokk og følge, mange av oss hadde med det norske flagget.

Underveis i løypa møtte vi på et TV-team som filma og intervjuet oss. Gruppen vår på kan skryte av at vi har vært på lokal TV i San Antonio. I åpningsseremonien sa guvernøren at dette var det første OL som

noensinne er holdt i USA.

Gradene steg for hver dag. Noen av oss gikk 10 km, det holdt for oss, enkelte gikk atskillig lengre. Etappene var 5 km, 10-15 km, og 21 km. Selv om vi fikk stempla inn 10 km gikk vi mye mer, til og fra startsted og rundt på River Walk på kveldstid for å få oss mat. Løypene var veldig godt merka, det var limt opp rosa bånd for 5 km, grønt bånd for 10-15 km, og orange for lengre løyper. Det var rikelig med rastestopper, vi fikk utdelt så mye vann vi behøvde, vi fikk banan og noe søtsaker som skulle gi energi, og det var

toaletter strategisk plassert ved rastestoppene. Merkebåndene fant vi overalt hvor vi gikk. Ca 90 frivillige var plassert rundt på starthotellet og langs løypene.

Onsdag var det maraton, da viste gradestokken opp til 32 grader. Fra Trønderbataljonen stilte 3 sprekinger, Bjørn Borgen, Laila Eidsvaag og Grethe A. Leine. Hortengruppa hadde flere som gikk maraton. Jorunn Gundersen gikk selvfølgelig maraton.

Vi hadde innkomst og stemping i Olympiabyen, og det var utrolig godt å kjøpe et glass iskaldt øl og hvile mødige bein mens samla troppene.

En ettermiddag fikk vi en sightseeingtur på kanalen, det var en artig opplevelse. En artigkar førte skuta, eller flåten. Jeg trodde jeg kunne engelsk og hadde forventet å forstå hva folk sa, men de prata så fort, og hadde slik dialekt at det var å få med seg annet enn enkelte gloser. Det samme skjedde på restaurantene. Mange var nok fra Mexico, og knota vel amerikansk likt med meg eller oss. En kuriositet, når vi satte oss ned og bestilte en øl, kom det alltid et digert glass med vann foran oss. Mulig de drikker mye mer vann en hva vi gjør? Øl og vann, i ett spann. Og da blir det pø om pø øllebrød, ifølge sangen? Bare oss gamlinger som husker den sangen, ventelig.

Hver dag var det ny retning på marsjene, øst, vest, nord og sør. Det var utrolig variert bebyggelse, mange hus kjente vi igjen fra gamle Westernfilmer. Stort sett var husene velholdt, noen ikke. Spesielt ett hus skilte seg ut, det var søppel overalt, på veranda, rundt i hagen, noen høner kakla i bakgården, og flere bikkjer gneldra. På en rastestasjon glemte Bjørn mobilen sin, vi måtte vente på at han sprang tilbake og fant den igjen. Mange hadde ringt mobilen for å lokalisere den, men Bjørn visste hvor han hadde lagt den, og det gikk bra. På samme turen hadde Rudolf Hybertsen mista brillene sine, han var også heldig og fant dem.

Underveis kom vi til et marked, med utrolig mye meksikansk håndverk, og mye annet som var typisk suvenirer. Vi kjøpte med oss noe hjem, noen kjøpte cowboyhatter, en kjøpte cowboystøvler. En ønsket å kjøpe ett par jeans, men de var så vide nederst at han sto over. Han spurte hvorfor buksene hadde slik sleng? Sikkert et dumt spørsmål, for å kunne dra buksene over cowboystøvlene fikk han høre. Ja da så.

Sant Antonio er en by i delstaten Texas, i 2019 var det 1.547 mill mennesker der, det gjør den til USAs 7 største, og den største i Texas. Flott hus og gater, store hoteller, mye stas og prakt. Hus og hotell var vakkert opplyst. Flotte parker. Mange ekorn å se, mange ender i kanalen, en dag så vi et andepar med 8 unger.

Det var veldig få tiggere der, men vi gikk forbi uteliggere som lå på benker her og der, og enkelte trillet rundt med alle sine eiendeler på en vogn.

Det var tydelig tidlig på våren der og, noen holdt på å rake gammelt løv, andre var tydelig sommerboliger, med ustelt hage og såg fra fraflytta ut. En dag gikk vi gjennom en krigskirkegård, hundrevis av gravstøtter, som vi fant ut var fra borgerkrigen mellom nord- og sørstatene fra 1836. Det var kilometervis med gravstøtter, den ene kirkegården fulgte den andre. Vi møtte 2 stykker i løypene som gikk med rullator. Mange var elendige i føtter og rygg, mange var overvektige, men utrolig mange spreke hvithåringer som vandret rundt i byen.

Etter 4 dager IVV stemping var OL over. Men da var det nye muligheter. Mange hadde kommet til San Antonio for å gå IML, det betyr tydeligvis mye for mange. Sannelig gikk flere maratonstrekning på nytt, Bjørn Borgen og Grethe A. Leine. Laila Eidsvaag fikk ødelagt føttene etter første maraton, hun tok ikke sjansen på flere, Bjørn fikk beina behandla av Per Sæbø, han er ekspert på å fikse blemmer, og Bjørn kom seg gjennom maratonen igjen. Ung og sprek.

Har jeg nevnt merkelig mat? På hotellet vårt, et flott hotell, fikk turmarsjerne servert frokost i et separat rom. Det var mange nasjoner som bodde der. Som sagt, første dagen ble vi servert frokost i restauranten. De neste dagene hadde hotellet rigga til varm eggerøre, raspa potet, kjøttkaker og en merkelig saus, brødet kan jeg nesten ikke beskrive. En slags scones, og noe bagett lignende. Etter ett par dager kom det bacon til eggerøra, det kom yoghurt. Men juice, melk og kaffe fikk vi servert hver dag. Enkelte dager ble det tomt for det meste, frukta forsvant øyeblikkelig, folk tok med til niste underveis. Jeg måtte spørre hvorfor de serverte stekt raspa potet til frokost? Det spiste alle texanere fortalte servitøren.

Ja, ja, vi ble mette. Egentlig spiste vi bare 2 måltider pr dag. Vi greidde oss underveis med frukta vi fikk utdelt, barer med frø fikk vi også. Det var tydelig mange sponsorer til arrangementet.

En kveld gikk vi gamle ungdommene på Hard Rock kafe. Det angra vi på. En musiker sang og skråla noe forskrekkelig. Noen fra vår gruppe satt bare noen meter ifra han, og hadde knapt mulighet til å prate over bordet. En annen kveld tok vi en skikkelig Texas biff, det var veldig godt. Ellers fikk vi servert en skål med natsjos med dip i varierende styrke før vi hadde rukket å bestille noen ting. Det var helt vanlig. Vi fant en Irish Pub langs Riwer Walk, Dirty Nelly. Der kjøpte noen fish and chips, rikelige porsjoner. Men det var irish stemning inne, og musikken var høylydt. Ja vi fant ut at noe er vi for gamle til. Gerhard tok ut høreapparatet når vi gikk ut om kveldene, det var skikkelig smart.

Avslutningen på OL ble arrangert på Magic Teater, prominenser talte, presidenten i IVV fra Italia skrøt veldig av arrangementet. (best OL ever)

Siste marsjdager gikk vi «bare» 5 km, som ble både 6 og 10. Det ble kaldere i været, så kaldt at det ikke frista med øl engang, vi gikk over til kaffe. På en rest lette vi etter kaker, det fant vi ikke så der bestilte alle bare kaffe. Willy hadde lyst på noe søtt, han greidde å forklare servitøren noe, som foreslo noe ingen skjønnte hva var, men Willy tok sjansen på å si takk. Da det ble servert en karamellpudding i skål med sylta morell på, ville vi andre også ha. Servitøren ble veldig blid. Vi også.

Etter hvert drog turmarsjfolket hjem, det ble færre folk til frokost. Avreisedagen ble vi henta kl 0500. Ingen frokost, bare trøtte folk å se. Etter 10 dager var vi tydeligvis glade for å dra hjem, nok er nok. Men vi var skjønt enige i at turen hadde vært en opplevelse vi ikke ville vært foruten. Hele trønderbataljonen kom gjennom OL uten nevneverdige skader. Noen blemmer og gnagsår fantes vel, men vi var heldige som ikke hadde skader eller uhell i løpet av dagene. Hotellet hadde aircondition, den var tøff for tandre norske vinterturister. Flere fikk en saftig forkjølelse. Det ble forverret under flyreisen, men slik går over.

Takk til leder Brit Isachsen, og Laila Eidsvaag som tok godt vare på oss, vi er uendelig takknemlig for å være kommet hjem i god behold

Men tror du alle kom seg hjem 28 februar? Langt fra, vi kjenner vel Jorun Gundersen. Hun og Walter hadde flybilletter videre til Japan, noen IML-marsjer som de bare måtte være med på. Etter en ukes tid der skal de til Mongolia, der var det også noen marsjer som fristet. Jorun har vært i Japan, men ikke i Mongolia. Hjem drar de via Tyrkia, og Jorun blir borte en måned. Ikke verst for en dame som går i sitt 84 år. Hipp hipp og hurra.

Aud Mirjam